

***Amb la llei mordassa i el nou codi penal, el carrer és la presó.
Juntes sense por desobeint les vostres lleis!***

Als darrers anys, els moviments socials i les persones hem començat a teixir una sèrie de xarxes de construcció i de resistència cada dia més organitzades i més directes. Organitzades perquè hem creat sinergies que s'han traslladat a espais de debat i lluita comuns. Directes perquè hem començat a assenyalar al responsable directe de la creixent misèria, desesperació, opressió, explotació... el sistema socioeconòmic heteropatriarcal i el capitalista i els seus botxins en la terra (governants, bancs, mitjans de comunicació, cossos repressius, etc.).

Els exemples potser més visibles han estat algunes conseqüències del moviment 15M, les PAH i els seus "escarnis" i Obres Socials, les Vagues de treballadores o estudiants, les assemblees de barri o anticapitalistes, els Centres Socials, l'enfortiment del moviment feminista... Brots, tots ells, sorgits fóra de la lògica "partidocràtica" tradicional, i més bé nascuts de l'autoorganització popular i autònoma. És contra aquests brots que l'Estat ha creat aquestes reformes repressives. En conclusió, podríem dir que cada dia més el Poble ha començat a dir prou a tanta misèria i ha decidit perdre la por. I això, sobretot el fet d'anar perdent la por, és el que més tem l'estat espanyol i el que ha decidit combatre. Com? Recuperant la por.

La regeneració de la por. Prendre els carrers. Traure'ns a nosaltres d'ells. Controlar les nostres vides i les nostres lluites... Eixos són els objectius de l'Estat com a extensió del sistema de dominació, i és per això que ha creat la nova Llei de Seguretat Ciutadana i la reforma del Codi Penal, junt a altres estratègies centrades en perpetuar l'ordre establert.

Amb aquesta reforma, desapareixen les "faltas" (infraccions menors que no suposen càrrega penal com presó o antecedents) i algunes d'aquestes passen a ser considerades "delictes lleus", amb la qual cosa el càstig al que ells consideren "desordres públics", per exemple, passa a ser considerat delictes penal jurídicament. Moltes altres "accions" que abans eren considerades faltas ara són recollides com a infraccions administratives a la nova Llei de Seguretat Ciutadana (Llei Mordassa), actualitzades i especificades tenint en compte les noves formes de lluita dels col·lectius i els moviments socials. D'aquesta manera, els escarnis de la PAH, les accions als parlaments o congressos, les concentracions no comunicades, l'ofensa a Espanya, negar-se a identificar-se, jugar o fer esport en un espai públic no autoritzat, l'insult (o el que ells consideren insultant) a les forces repressives i accions tan necessàries com gravar l'actuació abusiva de policies, serà castigat amb sancions desorbitades. Aquesta llei significa també la reglamentació i prohibició de moltes activitats culturals, esportives o col·lectives que han fet de la ciutat un espai social, de trobada i per viure. Música al carrer, menjars populars, festes, patinar o anar en bici poden ser actes de desordre públic objecte de multes o denúncies. Amb aquesta llei es criminalitza l'ús col·lectiu i popular dels espais i és un pas més en la integració de l'espai urbà i públic en la lògica i el aprofitament del capitalisme i el control social per a garantir els interessos de les èlits i del mercat.

Que significa tot açò? Que per a qualsevol persona que lluite per canviar aquesta situació, se li impedeix pràcticament utilitzar qualsevol forma de lluita directa o de carrer, donant tot el poder a les forces de seguretat. Volen acabar amb les protestes al carrer. És a dir, volen acabar amb la resistència. Com? Amenaçant-la. Amb la por a perdre-ho tot. Amb repressió i control social absolut.

Malgrat la retirada de l'Avantprojecte de Llei de l'Avortament, les estratègies i presions sobre les dones per mantindre el control del seu cos, amb unes institucions que ens donen l'esquena i amb milers d'hores de treball invisibilitzat, les dones seguim sent objecte d'explotació i repressió. Perquè no podem oblidar que no sols són detencions i empresonaments, patim la repressió quotidiana al dia a dia. Sobretot les dones treballadores, migrades, estudiants o precàries, amb totes les violències masculines (les més obvies i les invisibles i invisibilitzades) que ofeguen les nostres vides. Les persones immigrants tampoc quedem a banda d'aquesta onada repressiva. Es legalitzen les devolucions en calent, augmenta el control arbitrari de la policia, s'intensifiquen les multes i la persecució de la venda ambulants, etc.

És evident que el primer objectiu que persegueix aquesta nova legislació repressiva és estendre la por per controlar aquesta societat i que ningú lluite perquè res canvie. Però no oblidem que darrere d'aquesta reforma, que ninguna ho dubte, vindran retallades laborals, polítiques i socials més dures que les ja imposades. Que ninguna dubte que si ara callem i traguem, quan desmantellen tots els serveis públics, privatitzen tot, rebaixen salaris, retallen drets... ja no ens quedarà res per combatre-ho. Haurem perdut el carrer. La dictadura serà tan dura (de fet, ja ho és) que sols ens quedarà desaparició o clandestinitat. Si no ho aturem ara, amb una resposta clara i contundent, desobedient i rebel, potser després serà massa tard.

Fa ara un any, milers de persones, Junes Sense Por, vam eixir als carrers de València advertint que l'aprovació d'aquesta llei i la contrarreforma de l'avortament no eren més que el primer pas per iniciar un camí de repressió, control dels nostros cossos i pals contra les persones i moviments que lluiten al dia a dia. Els successius cops repressius marquen una clara tendència d'empresonar les veus dissidents, Alfons o l'Operació Pandora són soles la punta de l'iceberg. Una punta d'iceberg, recolzada en totes les preses de l'estat espanyol, estat que destaca per tindre el nombre més gran d'empresonades d'Europa. Demostrant de nou, que les polítiques penitenciàries converteixen a totes les preses en preses polítiques. Un any després, ara cal dir PROU. Anem a tombar la llei mordassa, però també anem a estendre la solidaritat amb les companyes represaliades, construint el suport mutu, agafant-les fort. Però, sobretot, tornant a eixir al carrer per combatre la por.

No demanem tornar enrere. No volem aquesta ni altra de les seues lleis repressives. No acceptem aquest estat que anomenen democràtic i que realment és una dictadura encoberta. Volem deixar clar que lluitem per un altre model social que siga realment just, comunitari, lliure i emancipador. I no

ens aturarem fins aconseguir-lo.

És per això que fem una crida al conjunts de col·lectius, moviments socials, agents polítics i socials d'aquesta ciutat i d'aquest país per eixir al carrer i desobeir. Juntas. Sense Por.

Perquè si el present és lluita, el futur és nostre!